

Юридичні нюанси розлучення

Ви прийшли до точки зору, що проживати з людиною, яку нещодавно кохали, більше не можете і єдиним виходом є розлучення. Починаючи процедуру розлучення мало хто уявляє як потрібно діяти в цій ситуації.

Юридична процедура розлучення регулюється Сімейним Кодексом України та Цивільним Кодексом України та складається з декількох частин. Їх кількість та складність завершення залежить від ряду факторів, а саме: чи погоджується ваш партнер на розлучення, чи є у вас діти, наявність спільного майна.

Якщо у вас немає дітей то процес розлучення буде простішим, адже вам достатньо буде подати заяву до РАГС про розірвання шлюбу, а потім домовитись про поділ майна, або розділити його в судовому порядку.

Якщо у вас є діти то розлучення відбувається тільки в судовому порядку. Звісно, ідеальним варіантом є попередня домовленість між подружжям щодо виховання, утримання та проживання дітей. В такому випадку подружжя укладає між собою договір щодо умов утримання та проживання дітей. Такий договір має бути в обов'язковому порядку посвідчений нотаріально. Також подружжя може укласти договір про розділ спільного майна. Цей договір, також в обов'язковому порядку посвідчується нотаріально. Після укладення договорів подружжя подає до суду спільну заяву про розірвання шлюбу, до неї додаються укладені договори. Так як спору немає то суд встановлює факт припинення подружніх відносин між подружжям та розриває шлюб.

Але, на жаль, таких випадків дуже мало. Найчастіше один з подружжя не має наміру припинити шлюб, навіть якщо вже давно фактично не існує подружніх відносин, а від них залишився тільки юридичний факт.

В такому випадку, ініціатор розлучення повинен подати позов до суду в якому обґрунтувати своє бажання розлучитися та надати докази обставин на які посилається в позові. Також до позовної заяви додаються копії свідоцтв про народження дітей та копія паспорту позивача. Крім цього ініціатору розлучення потрібно бути готовому до заперечень вашої другої половини проти розлучення, які він надаватиме в залі суду. Можливо об'єднати в один позові питання щодо проживання та виховання дітей, їх утримання, а також претензії щодо поділу майна. Але як показує судова практика, суддя, до відкриття провадження у справі, запропонує вам відділити позов про розлучення від інших спірних питань пов'язаних з розлученням та без усунення цих недоліків не буде розглядати справу. Тому спочатку вам потрібно подати позов тільки з вимогою розірвання шлюбу між вами та вашою другою половиною.

Після отримання рішення суду про розірвання вашого шлюбу наступним етапом може бути вирішення майнових питань, але якщо майнові питання тісно пов'язані з вирішенням питання щодо того з ким із вас залишаться діти то це буде наступною вашою зустріччю в суді. Для того щоб довести суду, що саме з вами повинні залишитись діти ви повинні обґрунтувати свої вимоги, надати докази своїх доводів, а саме: довідку з відділу опіки та піклування про те що ваші житлові умови підходять для проживання з вами дітей, довідку про заробітну плату, характеристики та довідки, що підтверджують не бажаність проживання дітей з вашим чоловіком чи дружиною. Так як вирішення питання проживання дітей є складним то краще звернутись до адвоката, який обґрунтує ваші вимоги та допоможе зібрати необхідні докази, виходячи саме з вашої конкретної ситуації.

Вирішивши питання проживання з вами дітей потрібно вирішувати питання їх утримання. Для цього законодавством передбачені аліменти. Аліменти та розподіл спільного майна, як спір майнового характеру, можливо об'єднати в одному позові.

Що торкається аліментів то потрібно прийняти до уваги, що суд визначає розмір та порядок їх виплати враховуючи певні обставини, а саме:

- умови проживання та здоров'я дитини;
- матеріальний стан платника аліментів;
- наявність у платника аліментів інших дітей чи осіб на утриманні.

Отже в позові ви повинні врахувати вище викладені фактори та визначити розмір аліментів від частини щомісячного доходу вашого чоловіка чи дружини, або встановити фіксовану суму.

У випадку коли ви маєте декількох дітей то розмір аліментів визначається до досягнення старшою дитиною повноліття, а потім перераховується. Розмір аліментів не може бути меншим ніж 30 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку, відповідно до ст.182 Сімейного Кодексу України.

Також ст.ст.198, 199 Сімейного Кодексу України передбачено виплату аліментів на дітей після досягнення ними повноліття. Це можливо за умови, що повнолітня дитина являється непрацездатною, або продовжує навчання та потребує матеріальної допомоги, але при умові, що батьки можуть надавати таку допомогу. Тому в позові потрібно обґрунтувати таку можливість та додати докази. Якщо дитина потребує допомоги на навчання то на аліменти вона має право до досягнення 23 річного віку.

Крім дітей на аліменти мають право не працездатні чоловік чи дружина. Але не працездатність повинна наступити до моменту розірвання шлюбу, або не пізніше одного року після нього. Якщо подружжя прожило в шлюбі довго та досягло пенсійного віку то цей термін продовжується до п'яти років. Також на аліменти має право той з батьків хто доглядає за дитиною-інвалідом, або вагітна жінка чи мати дитини віком до трьох років.

Якщо ви не уклали шлюбного контракту до весілля, або не домовились з чоловіком чи дружиною про поділ в досудовому порядку спільно нажитого майна, потрібно звертатися до суду.

Все майно нажите подружжям в шлюбі ділиться між ними в рівних частинах не залежно від того, що один із подружжя з поважних причин не мав самостійного заробітку, за виключенням речей індивідуального користування, відповідно до ст.70 Сімейного Кодексу України.

Отже спільним майном подружжя являється та підлягає поділу:

- Майно подароване подружжю, в тому числі на весілля;
- Заробітна плата, стипендія, пенсія та інші доходи отримані кожним з подружжя в шлюбі;
- Майно отримане на підставі договору укладеного одним з подружжя в шлюбі;
- Речі для професійної діяльності придбані в шлюбі;
- Безкоштовно приватизовані в шлюбі одним з подружжя з державної власності житло та земельні ділянки.

Майно що не являється спільним майном подружжя та не підлягає поділу:

- Майно придбане до шлюбу одним з подружжя;

- Майно отримане в спадщину одним з подружжя;
- Майно придбане в шлюбі але за кошти що належали особисто одному з подружжя;
- Речі індивідуального користування, в тому числі і ювелірні прикраси куплені в шлюбі;
- Премії та нагороди отримані за особисті заслуги одним з подружжя;
- Страхові суми які вносились одним з подружжя з власних коштів;
- Девіденти від майна що належить одному з подружжя.

Речі для професійної діяльності присуджуються тому з подружжя, хто їх використовує. Вартість цих речей враховується при поділі іншого майна в бік того з подружжя, кому вони не дістались. Так одному з подружжя може бути визначена судом грошова компенсація долі спільного майна.

У випадку якщо один із подружжя доведе в суді, що інший не турбувався про матеріальне забезпечення сім'ї, приховав, пошкодив, чи знищив спільне майно, або витратив його на шкоду інтересам сім'ї то суд може збільшити його частку в спільному майні подружжя. Також ця частка може бути збільшена на користь того з подружжя, з ким залишаються неповнолітні діти, або непрацездатні повнолітні діти.

Крім цього, особиста власність одного з подружжя може бути визнана в судовому порядку спільною власністю подружжя та підлягати поділу, якщо в суді буде доведено, що таке майно під час шлюбу значно збільшилось завдяки грошовим та трудовим вкладенням іншого з подружжя, або він за свої кошти утримував це майно.

Слід пам'ятати, що після розірвання шлюбу позов про поділ майна потрібно подати до суду не пізніше трьох років, відповідно до ст.257 Цивільного Кодексу України. Спільне майно подружжя також можна розділити до розірвання шлюбу.

Для вирішення ваших проблем скористайтеся послугами **сімейного адвоката**.